

Якщо розглянути позиції однієї і іншої сторони, тобто поручителя і кредитора, то дійдемо до певного конфлікту. Фінансисти посилаються на статті 553 і 554 ЦК, згідно з якими поручитель несе зобов'язання перед кредитором за виконання позичальником своїх зобов'язань.

Поручителі в свою чергу посилаються на ст. 559 ЦК, в якій визначаються умови припинення поруки, а саме : порука припиняється з припиненням забезпеченого нею зобов'язання, а також у разі зміни зобов'язань без згоди поручителя, внаслідок чого збільшується обсяг його відповідальності. Це положення повинно бути визначальним при вирішенні питання, щодо припинення договору поруки.

У ст. 559 ЦК не передбачено можливості часткового призупинення поруки або ж зупинення поруки в певній частині, наприклад, у тій частині, в якій змінюється забезпечене нею зобов'язання. Норма закону передбачає, що у разі коли зобов'язання змінюється без згоди поручителя, порука припиняється в повному обсязі. Зазвичай, жодна одна людина, яка бере на себе відповідальність за чужі борги, не поставити підпис у договорі, поки не ознайомиться з його змістом. Тобто, ознайомитися треба як із кредитним договором, так і безпосередньо з договором поруки, щоб розуміти обсяг відповідальності, який може настати для поручителя. Отже, відповідно до ст.

554 ЦК, поручитель відповідає і за тіло кредиту, і за відсотки (оскільки більшість договорів банків містить умови про односторонній порядок змінювати відсотки по кредиту).

Проте проблема виникає в тому, що інколи, кредитна установа у договорі вимагає від поручителя згоди на подальше збільшення процентної ставки за користування кредитом, тобто, згоди на майбутнє (курсив - М. Л.) збільшення відсотків. Поручитель підписує договір поруки, який окрім загальних умов договору : суму кредиту, строк повернення, проценти за користування грошима, розмір штрафних санкцій, а також згоду на можливе зростання процентної ставки за користування кредитом. Ми підтримуємо висловлену в літературі позицію, що в цьому випадку така згода не повинна мати правового значення, оскільки поручитель по суті, усувається від погодження однієї із істотних умов кредитного договору - розміру відсотків за користування грошима. На нашу думку, ця частина договору повинна визнаватися недійсним, оскільки відповідно до ст. 1054 ЦК за кредитним договором банк або інша кредитна установа зобов'язується надати грошові кошти у розмірі та на умовах, встановлених договором.

Умова договору, де поручитель дає згоду на будь-яке збільшення розміру відсотків за користування грошима, є невизначеною по суті, що суперечить правовій природі і кредитного договору, і договору поруки, і не може розглядатися умовою договору, як такою.

До питання спадкової трансмісії в контексті імплементації європейського законодавства

Марковська К.В., студент ННІЗН НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, професор *Гопанчук В.С.*

Входження України до європейської спільноти пов'язане як із великими суспільними перетвореннями так і з перетвореннями на законодавчому рівні.

Останні в свою чергу пов'язані з детальною нормотворчою роботою. Така робота спрямована, перш за все, на те, щоб налагодити механізм

функціонування державного апарату і, безперечно, покращити захист прав та свобод громадян.

Забезпечення майнових прав громадян, на вимогу п. «а» ч. 1 ст. 1 Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом і його державами-членами, з іншої сторони, має сприяти поступовому зближенню сторін, ґрунтуючись на спільних цінностях і тісних привілейованих зв'язках, та поглиблюючи участь України в політиках, програмах та агенціях ЄС [2].

Одним із способом захисту прав і свобод громадян є спадкова трансмісія.

Відповідно до ч. 1 ст. 1276 ЦК України спадкова трансмісія - це правовідносини, що виникають у випадку, коли спадкоємець за заповітом або за законом помер після відкриття спадщини і не встиг її прийняти, право на прийняття належної йому частки спадщини, крім права на прийняття обов'язкової частки у спадщині, переходить до його спадкоємців [4].

Сторонами при даних відносинах є трансмітент - спадкодавець, який помер та трансмісар - особа, яка успадковує замість трансмітента [5].

Цікавим моментом є те, що законодавство чітко не встановлює конкретних вимог до цих осіб (вік, стан здоров'я тощо). В зв'язку з цим прийнято застосовувати норми загальної частини ЦК України або ж аналогію.

Відносини, що виникають на підставі трансмісії не є новелою у міжнародному праві, адже ми можемо спостерігати їх у таких країнах як Німеччина, Франція, Польща та ін.

Спадкову трансмісію слід відрізнити і від тих випадків, коли закликаний до спадкування спадкоємець подав до нотаріального органу заяву про прийняття спадщини згідно зі ст. 1269 ЦК України, але не одержав свідоцтво про право на спадщину, тобто встиг прийняти спадщину, але не встиг її оформити. Оскільки в подібних ситуаціях спадкоємець вважається таким, що набув право на спадкове майно, після смерті останнього до його власних спадкоємців переходить не право на прийняття спадщини, а сама спадкова маса [4].

Право на спадкову частку спадкоємця, який помер після відкриття спадщини і не встиг її прийняти, входить до складу спадкового майна, яке залишилось після смерті цього спадкоємця. Але для його спадкоємців діють різні строки [5]:

1) особисте майно померлого спадкоємця вони можуть прийняти протягом шести місяців після його смерті (ст. 1270 ЦК України) [4];

2) частку, яку він не встиг прийняти - протягом тої частини шестимісячного строку, яка залишилась після смерті спадкодавця. Якщо ця частина строку є меншою, ніж 3 місяці, то вона продовжується до трьох місяців (ч. 2 ст. 1270 ЦК України) [4].

Строк для прийняття спадщини у порядку спадкової трансмісії може бути продовжений за письмовою згодою спадкоємців або у судовому порядку, якщо суд визнає причини пропуску цього строку поважними (частини 2, 3 ст. 1272 ЦК України) [4].

Право на прийняття спадщини внаслідок спадкової трансмісії переходить до спадкоємців за заповітом особи, яка не встигла прийняти спадщину, а за його відсутності, визнання його недійсним, неприйняття спадщини або відмови від її прийняття спадкоємцями за заповітом, а також у разі неохоплення заповітом усієї спадщини до спадкування закликаються спадкоємці за законом (ч. 1, 2 ст. 1223 ЦК). Правила, що регулюють правові наслідки відпадиння спадкоємців при відмові від прийняття спадщини (ст. 1275 ЦК), на правовідносини спадкової трансмісії не поширюються.

Оскільки право на обов'язкову частку у спадщині мають лише суворо визначені законом особи (ст. 1241 ЦК України), право на прийняття обов'язкової частки після смерті цих осіб припиняється і не переходить до їхніх власних спадкоємців за правилами спадкової трансмісії.

Отже, на підставі викладеного можна зазначити, що спадкова трансмісія є невідємним елементом інституту спадкування України, адже дозволяє більш повно врегулювати права і законні інтереси громадян.

Список використаних джерел:

1. Конституція України. Прийнята на п'ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року із зм. від 1 лютого 2011 року // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 30.

2. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом і його державами-членами, з іншої сторони. // [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://comeuroint.rada.gov.ua/komevoint/doccatalog/document.jsessionid=0FE83B0FD58051CBCBF17P28451CC97?id=56219>

3. Яновицька Г. Б. Цивільне право України: Навч. посіб. // Г. Б. Яновицька; за ред. Г. Б. Яновицької, В. О. Кучера. - Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2011. - 468 с.

4. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 року в редакції від 11.08.2013 року // [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/435-15>

5. Цивільний кодекс України: Науково-практичний коментар. / За ред. А.С. Довгерта, Н. С. Кузнецової, В. В. Луць, О. А. Підпригори та ін. - К.: Істина. - 928 с.

Міжнародно-правове регулювання працевлаштування молоді

Мусійчук А.В., студент ННІЗН НАВС

Науковий керівник: кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник Лов'як О.О.

Ставлення держави і кожного громадянина до соціально вразливих верств населення є лакмусовим папірцем рівня гуманізму і демократизму громадянського суспільства. Однією із уразливих та соціально незахищених категорій населення є молодь. В сфері працевлаштування через відсутність достатнього практичного досвіду, правових та професійних знань, а часто і моральної невідповідності до конкуренції на ринку праці, молодь потрапляє у складні життєві обставини, що в результаті може призвести до девіації.

Ринок праці в Україні, як і Кодекс законів про працю, який дістався в спадок від радянських часів, вимагає прогресивних змін, адже трудові правовідносини пішли на десятки років уперед. Дискусії щодо внесення змін у трудове законодавство ведуться уже не перший рік. Особливої актуальності це питання набуває у зв'язку із курсом України на Євроінтеграцію. За час незалежності спільними зусиллями експертів розроблявся новий Кодекс законів про працю, спрямований, в основному, на адаптацію трудового законодавства України до норм Європейської хартії, конвенцій і рекомендацій Міжнародної організації праці. Відповідно до статті 9 Конституції України діючі міжнародні договори, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України, є частиною національного законодавства.

У сфері вирішення актуальних проблем зайнятості молоді, найвпливовішими міжнародними організаціями є ООН та МОП. В Рекомендаціях Міжнародної організації праці стверджується, що безробіття зачіпляє велику кількість молодих осіб і може несприятливо відобразитися на їх характері, погіршити їх професійну кваліфікацію і тим самим загрожувати майбутньому розвитку держави [2]. Саме тому в конвенціях і рекомендаціях, в яких мова йде про сприяння зайнятості, державам пропонується досягати повної, продуктивної і вільнообраної зайнятості в якості важливого критерію, що створює перспективи для молодих співробітників, зокрема в таких